

γητάδες· δεν θέλουν να τους πούν, όχι γιατί δεν τους ξέρουν, παρά γιατί δεν τους συμφέρει. Και πώς θα πωλήσουν αυτοί τη σοφία τους, άμα νοιώθει ο λαός τί του λέν; Από χοντρού λόγια είναι έτοιμοι και ικανοί να βάλουν στην σειρά όσα θέλετε και τελειώμ, να μην έχουν, μα από ούσία, μα από νόημα τίποτες και πάντα τίποτες.

Δεν είμαι γλωσσολόγος, ούτε θέλω να γίνω. Μα βλέπω στις ιστορίες όλου του κόσμου, μα βλέπω πιο καθαρά στην ιστορία της πατρίδας μας, ότι ο λαός πάντα ένοιωσε κι' ακολουθούσε εκείνα που του είπαν στη γλώσσα του. Σ' όλες τις μεγάλες κι' κρίσιμες περιστάσεις του όσου τον ωδήγησαν και τον ορμήνεψαν, του μίλησαν με τη γλώσσα που μιλούσε κι' αυτός.

Κι' αν θέλουν να επιμένουν οι συκοφάντες κι' οι ψευ-τες σε όσα λέν, τους λέμε για τελευταία και τοῦτο: Ένα έθνος δείχνει πως ζει, όταν έχει κοντά στήλα και φιλολογία δημιουργική. Το δικό μας έθνος όσο λίγη κι' όσο φτωχή φιλολογία έχει σήμερα, την έχει στη γλώσσα του λαού· αυτή το χαρακτηρίζει σήμερα κι' αυτή θα μένει για τα κατοπινά χρόνια. Ποιά είναι ή δουλειά όλων αυτών των φοβερών και τρομερών, που πήραν το πατριωτισμό για μονοπώλιο; Με τό ν' ανάδουν τα μυαλά του λαού, γιατί έτυχε να έχουν μια θέση κάπως εξαιρετική και να κούγεται λίγο πρισεχτικά ή φωνή τους, θαρρούν πως θα μπορέσουν να πετύχουν κι' εκείνο που θέλουν; Όχι! δεν το πιστεύουν ούτε οι ίδιοι. Το ξέρουν αυτό, μα κανουν το αντίθετο για να δείχνουν πως ζουν. Άλλος κανέναν λόγο δεν είναι.

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

πτυχιούχος Γαλλικής Σχολής (Bachelier ès Lettres et es sciences), διακούς δι' επί έτη μαθήματα του Πανεπιστημίου Παρισιών, ανάλαμβάνει παραδόσεις Γαλλικής και ιδιαίτερας προγυμνάσεις μαθητών και φοιτητών.

Άπευθυντεν:

Είς το Ξενοδοχείον ή «Επτάνησος»

Όδός Έρμού και Φωκίωνος

καθηγητήν κ. ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ ΜΑΜΙΑΔΗΝ

μας οι συφοριασμένοι τις όμορφες της αρχαίας φιλολογίας που και για τους λεγόμενους φιλόλογους έχει τόσα θελητήρα όσα και ή Κινέζικη φιλολογία, κι' ές κίνουνε τάχα πως βουρκώνουνε τα μάτια τους από συγκίνηση. Άληθινά τίποτα δε νοιώθουν. Μα χμίζεται και κττι άλλο άκόμα. Αύστηρή εξέλεγξή των έργων της καθαρεύουσας. Να πιάσουμε ένα ένα έργο της καθαρεύουσας, να το ξεκαλλίσουμε, και ν' αποδείξουμε πως το γλωσσικό αυτό κατασκευάσμα —γιατί γλώσσα δεν είναι— δεν είναι μόνο γεμάτο από ξενισμούς αταρξιστους, μα και πως στρεβλώνει άκόμα την λογική σκέψη, αναγκάζοντας το Ρωμαϊκό μυαλό να μη συλλογιέται Ρωμαϊκά, αλλά Γαλλικά, Γερμανικά, ή άρχαία Έλληνικά. Δεν θέλουν να νοιώσουν οι κτήρισταδες πως γράφει καννας όπως συλλογιέται. Συλλογιέσαι γαλλικά, γράφεις Ρωμαϊκά, Παρζολογισμούς πυργώνεις. Οι κοντόφθαλμοι δασκάλοι δν μπορούν να ιδούν πέρα από την μύτη τους. Για να νοιώσουν αυτό τα πράγματα, όσο απλά κι' αν είναι, δε φτάνει το δασκαλικό μυαλό τους. Άς τους άφήσουμε λοιπό στη στραβομάρα τους. Τι: Όλο με τους δασκάλους θα τραγώμαστε: Μεγάλη τιμή τους.

Δουλειά λοιπόν, ξεσκέπασμα κάθε βιβλίου σφραγισμένου με την φωτιά της γλώσσας, και συνεπώς

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΕΤΑΙ: Στά κιόσκια της πλατείας Συντάγματος, Όμοιοίας, Έμπορευγίου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Όφθαλμιατρείον), Σταθμού Έμπορευγίου σιδηροδρόμου (Όμιόνοια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ δέχεται από τις επαρχίες και τριμηνους συνδρομητές, με δύο δραχμές προπληρωτέες την τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΩΜΕΪΚΟ

αν δεν είχε ξεβιδωθεί από χρόνια και χρόνια, έπρεπε από την Κυριακή το βράδυ ο κ. Μιστριώτης να μην είναι πια καθηγητής του Πανεπιστημίου. Όχι μονάχα για τις άνοσιες και τις βροσιές και τις βγαλποντιές που εξέρχσε μέσα στην μεγάλη αίθουσα, την έπισημη του Πανεπιστημίου, έδριστής και του αξιώματός του και του ιδρύματος, αλλά για το ζήτημα που έδημιούργησε με τα αεροφουσκωμένα κι' άνόητα λόγια του, κατορθώσας να παρασύρει πέντε δέκα παιδιά και να τα σπρώξει κατά της πολιτείας, κατά του έθνους και πάλι.

Την Κυριακή το βράδυ, ή τη Δευτέρα το πρωί, έπρεπε ο σοφός καθηγητής να λάβη δυό γραμματάκια. Το ένα στολισμένο με την υπογραφή του ύπουργού της Παιδείας, να του λέν πως του άπαγορεύεται να ξαναπατήση πια το Πανεπιστήμιο, και τάλλο με την

και της λογικής. Ό,τι έκανε άλλοτε ο Πολυξής. Έπηρε τα καλύτερα των δύο Ραγκαβήδων. Και τι άποδείξε με το ανατομικό μαχαίρι του: Σολοικισμούς, Παρζολογισμούς, βαρβαρισμούς. Σολοικισμούς, παύς: Ό Άλέξανδρος Ραγκαβής. Βαρβαρισμούς, παύς: Ό Κλέωνας Ραγκαβής. Και που; Στά καλύτερα βιβλία των. Και όταν οι Ραγκαβήδες δεν μπόρεσαν να την γράψουν άψογα την καθαρεύουσα, βάλατε με τον νού σας τι γίνεται με τους άλλους, τους Έμπορραγκαβήδες, και Άνθυποραγκαβήδες. Μα μήπως δεν έπαθε το ίδιο κι' ο Χατζιδάκις. ...λαλείται υπό φυλών άτινες πρό δύο εκατονταετηρίδων καταλαβόντες την Σινικήν κατέστησαν άξιοι γενικωτέρως πινος προσοχής.» Άς άφήσουμε τον Κοραή που είναι πια πασίγνωστο το πάθημά του.

Έχω μπροστά μου αυτή τη στιγμή μια έκδοση της Άντιγόνης του Σοφοκλέα. Συγγραφέας κάποιος γυμνασιάρχης Πρωτοπαπής. Να την ιδήτε και να την λυπηθήτε την Άντιγόνη. Κακόμοιρη Άντιγόνη. Στην αρχή ριγουράει ο Πρόλογος, πρόλογος άλά Μιστριώτη, με δολιχοδρομούντας άστους και τις άλλες νοστιμάδες της Μιστριωτείου ρητορικής. Αιγύθηκε με τις γλυκάδες του κ. Μιστριώτη ή συγγραφέας, και βάλθηκε να τον μιμηθ. Φαν-

υπογραφή του κ. Εισαγγελέα, που να τον παραπλη στην ανάκρισι για νάναπ-ύξη κ' ένώπιον των επισήμων αντιπροσώπων του Νόμου, τις άντεθνικές και αντιγλωσσικές θεωρίες του.

Τίποτε όμως απ' αυτά δεν έγεινε, απλούστατα γιατί τίποτε σοβαρό, τίποτε γνωστικό δεν υπάρχει στον τόπο αυτό. Όλα πνίγουνται κάθε μέρα στην πλατεία θάλασσα του γελοίου, όλα μασκαρεύονται, όλα γκρεμίζονται σ' έρειπια. Δεν πρέπει λοιπόν να παραξενεύεται κανένας αν μέσα στο γενικό αυτό μασκάρεμα και αποβούρκωμα, ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου φοράει το δίχρωμο και κουδουνάτο σκούφο του Ριγκολέτου και φοβερίζει πως θάναγκαστή να τον πετάξη μια μέρα από το άδειανό και κλούβιο κεφάλι του για να φορέση τον κόκκινο σκούφο του δημοκράτη και να πάη να κάψη το θέατρο το Βασιλικό!

Ταράμ! Ταμπάμ! Ταμτάμ, ταμτάμ, ταμτάμ, ταμτάμ, ταμτάμ! Πόδερο Ριγκολέτο! —φτωχή Ελλάδα, πως σε κατάντησαν και πως θα σε καταντήσουν άκόμα!

ΟΙ ΓΛΩΣΣΟΓΛΥΦΟΙ

της ημέρας —και το επίθετο είναι φτιασμένο με όλους τους κανόνες της Γραμματικής του κ. Χατζιδάκι, κατά το: τολογλύφοι— αποκαλούν όνταριον τον Παλαμά, βρίζουν δε «άτιμους» και «ούτιδανούς» και «άναισχυντους» ανθρώπους που δεν είναι άξιοι ούτε να τους άτικρυσουν με το ήθικό τους άνάστημα.

Βλέπετε οι γλωσσολύφοι αυτοί είναι τόσον άφελείς ώστε πιστεύουν πως μια όπόφασι Κακουργιοδικείου, στο άθωωτική κι' αν είναι, μπορεί να στερεωτή την ήθική σου άπακαίστασι και να σου δώτ ή δικαίωμα να σκληριζής, για ήθική και νι' άξιοπρέπεια.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΙ

λόγοι που άνάγκασαν τους Ροβεσπιέρρους του παρλατανισμού να ριχτούν του Βασ. Θεάτρου και να ξεπεταχτούν για πρόμαχοι του Έθνους και της γλώσσας μας, είναι οι ακόλουθοι.

Μετράτε: Ό Μιστριώτης, γιατί δεν τον άφησαν να ένσηψη στο Βασ. θέατρο με τ' άρχαία δράματά του και να προσφωνήση τον Αισχύλο (τόπέ μόνος του). Ό Κελαποδάκης, γιατί δεν του δέχτηκαν και φέτος το σκητικό ξέραςμά του που λεγεται

τάσου φιλοδοξία. Ό Πρόλογος του κ. γυμνασιάρχης σύντομος είναι. Η μόνη άρετή του. Τρεις σελιδούλες μονάχα, μα όλο μαργαριταριά, ένα κι' ένα. Και έπειδή το κατσούφικο ύφος σημαίνει σοφία, ή συγγραφέας μας σερβίρει στην αρχή την ακόλουθη φράσι που συντακτικώς δε δίνει κανένα νόημα: «τά Έλληνικά γράμματα, τα βάλρα και ή θρηγός (sic) της διαπαιδαγωγήσεως της νεολαίας, τρώπια κατήγαγον, και (άκουσον) την ύφραπάσσαν δι' αυτών τούτων των Έλλήνων Έλληνικήν έλευθερίαν Ρώμη καθυπέταξαν» Καταλαβατε τίποτα; ούτε μεις. Συντάξατε την τελευταία φράσι, αν μπορείτε.

«Αί των τραγικών πολύφωτοι λαμπρόνες έγένοντο το σωσίδιον του πολιτισμού.» Ηξέραμε πως οι λαμπρόνες φωτίζουνε, μα πως γίνονται και σωσίδια, δεν το φανταζόμαστε. Οι άτμπολοιές έταιρείες τι κάθονται; διατί δν σπεύδουν να έφοδιάσουν τα παπύρια τους με την νέα έφεύρεσι του δασκαλοναυτικού;

Έκ της σποδοῦ των έλληνικών μουσών, άνέθερε ή έλευθερία των λαών, υπό το έμβλημα τούτων (δηλ. των Μουσών) κατελύθη ή τυραννίς: τα νάματα τούτων (δηλ. των Μουσών) άντλησαν, και εκ της κολυμβρήθρας αυτών (δηλ. των Μουσών) άνέδυσαν οι πρόδραμοι της Έλλάς. Έπαναστά-

«Σαπφώ». Ο Πάπ, γιατί δεν άναγνώρισε ή Διεύθυνση του Βασ. θεάτρου τὸ παραγκιόζικο ταλέντο του και δὲν ἐδέχτηκε τὴν «Πρώτη Σεπτεμβρίου» του. Ο Κανελλίδης, γιατί ἐτέλειωσαν οἱ ἔρωτες τῆς Δράγας; κ' εἶχε ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος νὰ γεννηθῇ ζήτημα γιὰ νὰ μὴ τοῦ παρῇ τὴν πρώτη κυκλοφορία τὸ «Ἐμπρός».

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ λόγοι εἶναι πατριωτικῶτατοι. ἴσως;

ΘΑΥΜΑΣΙΟ

ἐκεῖνο ποῦ σκάρωσαν στὸν Μιστριώτη οἱ «Καιροὶ» τὴ Σάββατο. Ἐδημοσίεψαν τὴν περιαλλή φιοῦρα του και πλάι τῆς ἔβαλαν τὴν εἰκόνα τοῦ Σαράφωφ.

Κ' ἔτσι ὅσοι ἐβλεπαν τὶς δυὸ αὐτὲς εἰκόνες, τὶς τόσο ταιριαστές, πλάι πλάι, ἔκαναν τὴν ἀκολουθὴ ἀριθμητικῆ πράξι:

Μιστριώτης + Σαράφωφ = Οἱ δυὸ μεγαλύτεροι ἔχθροι τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

πατριωτικὴ—«Ἀθήναι», θαρροῦμε, τὴν λένε—ἀνοίξε κατάλογο εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν δυστυχισμένων ἀνιάτων τῆς φιλολογίας.

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί! Δώστε τὴν πεντάρα σας! Ἐτσι σιγὰ σιγὰ, θὰ μολωχτῇ ἓνα ποσὸ και θὰ καλέσουμε ὅλους τοὺς ἀνιάτους νὰ μεταβράσουν ἓνα δρᾶμ' ἀρχαῖο στὴν καταρρέουσα και κείνος ποῦ τὸ κουρελιάσῃ περισσότερο θὰ πάρῃ και τὸν παρᾶ.

Τὴν γκραβαρίτικη αὐτὴ ἐπίκλησι πρῶτα πρῶτα τὴν ἄκουσε ὁ κ. Πρόξενος τῆς Ρουμανίας κ' ἔστειλε

σεως.» Ὅριστε κύριοι εἰς τὸ ἀξιοπεριέργον τέρας. Αἱ Μοῦσαι εἶναι σποδός (!!!) ἔμβλημα νάματα και κολυμβόθρα. Τέρας χειρότερο και ἀπὸ τὴν ἀρχαία Χίμαιρα. Λέξεις ζητοῦσε ὁ συγγραφέας, λέξεις ποῦ νὰ χτυπᾶνε στὰ μάτια. Σποδός, νάματα, σοῦ λέει ὁ ἄλλος. Μὰ ἡ καθαρεύουσα δὲν τὸν ἄφησε νὰ σκεφτῇ πῶς ἓνα και τὸ αὐτὸ πράγμα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ μαζί και τὶς τέσσερες αὐτὲς παράδοξες ιδιότητες.

«Ταύτης τῆς ἀρχαιότητος τὰ λείψανα ἐξαγιαζοῦσι και ρυθμίζουσι τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς γηραιᾶς Ἀλδίνου.» Ἐδῶ τὸ πέτυχε. Ὅπου ὁ συγγραφέας ἀποδεικνύεται και πρῶτης τάξεως διπλωμάτης. Νὰ λοιπὸν τὸ μυστήριον τῆς Ἀγγλικῆς διπλωματίας. Νὰ λοιπὸν ἀπὸ ποῦ ἐμπνέεται ὁ Μπάλφουρ. Ἀπὸ τὰ λείψανα τῆς ἀρχαιότητος. Βρε τὸν ἀθεόφοβο. Μὰ τί σοῦ εἶναι τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ δασκάλοι; τίποτα δὲ τοὺς ξεφεύγει.

«Τοῦ ἀρχαίου βομοῦ ἡ αὔρα ἐνέπνευσε... Ἀὖρα τοῦ βομοῦ τί εἶναι; εἰς τὸν λῦτη τοῦ γρίφου αὐτοῦ χαρίζουμε... ἓνα γυμνασιάρχην. Νάλεγε τοῦλάχιστον ἡ κιν-άδρα τοῦ δασκαλισμοῦ τὸ καταλαβαίνουμε.

«Ἐν τῇ πνοῇ τῆς φωτοδοτίδος ἐστίας... Ἄλλο πάλι. Ἡ πνοὴ τῆς ἐστίας. Νὰ πῶς καταντάει τὸ μυαλὸ μὲ τὴν καθαρεύουσα. Κουρκοῦτι. Πνοὴ τῆς ἐστίας! Τὰ χάρτουμε ὅμως συνήθως ὅλ' αὐτὰ, ἀρκεῖ νάνα στὴ καθαρεύουσα. Καμμιά λέξι μόνο τῆς δημοτικῆς νὰ μὴ μᾶς εἶναι ἀγνωστὴ, γιατί καθήκαμε. Πῆς, ὅσες κουταμάρες θές, ντύσε τες μὲ τὸ φόρεμα τῆς καθαρεύουσας, και περνᾶς γιὰ σοφός.

«Τὸ ἄρμα τοῦ ἐλευθέρου βασιλείου ταλαιπωρεῖται: ἐν τῷ σάλλῳ τῆς διπλωματίας». Σάλος εἶναι ἡ ταραχὴ τῶν κυμάτων. Ἄρμα τώρα και θάλασσα ταιριάζουνε; Ἄν ἔλεγε τὸ σκάφος τοῦ βασιλείου μάλιστα.

«Χαλιναγώγησις περὶ τὴν τοῦ ἀληθοῦς, καλοῦ και ἀγαθοῦ αἰσθησιν». Ὁ χαλινὸς χρειάζεται γιὰ νὰ μετριάζῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀλόγου ἡ τῆς ἀλογίας φαντασίας μερικῶν συγγραφέων. ἄλλα ἡ αἰσθησι τοῦ καλοῦ και ἀληθινοῦ δὲν θέλει χαλινό, ἄλλα καθοδηγήσι. Ὅσο ὅμως ὁρμητικώτερα ἀντιλαμβάνεται κα-

δέκα δραχμῆς, γιὰ νὰ ποδεῖξῃ πῶς ἡ Ρουμανία διεδικεῖ γιὰ δικούς τῆς τοὺς Κουτσοβλάχους τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ μάλιστα κ' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἔχει κουρελιάσει τοῦ Σοφοκλῆ τὸν «Οἰδίποδα» μὲ τὴ νερόδραστη μετάφρασί του.

ΝΑ ΞΕΦΤΥΛΙΣΟΥΝ

ταῦτιά του, και νὰ τὰκούσουν καλὰ τὰ λογία μας αὐτὰ, οἱ διάφοροι Μιστριώτηδες και Χατζιδάκιδες και Καλαποθάκηδες.

Τὴν ἐπιστημονικὴ ἐργασία γιὰ τὴ γλῶσσά μας τοῦ Ψυχάρη, οὔτε νὰ τὴν ἀντικρύσουν δὲν μποροῦν. Τὰ σχόλια τοῦ Πάλλη στὴν «Ἀντιγόνη» και τὶς διορθώσεις του στὸν «Ὀμηρο» τὶς ἀναφέρουν μὲ σεβασμὸ ὅλ' οἱ ξένοι σοφοί. Τοῦ Παλαμᾶ τὰ ἄρθρα γιὰ τ' ἀρχαῖα δράματα, οὔτε νὰ τὰ διαβάσῃ ὁ Μιστριώτης δὲν εἶναι ἀξίος. Ἡ χρησιμοχρεία τῶν κ. Legrand και Pernot (Chrestomathie greque moderne) ὕστερ' ἀπὸ τὰ δημοτικὰ τραγούδια, δημοσιεύει κομμάτια ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Πάλλη και τοῦ Ψυχάρη και τοῦ Ἑφταλιώτη και τοῦ Παλαμᾶ και τοῦ Καμπύση και τοῦ Βλαχογιάννη και ὅλων τῶν ἄλλων δημοτικιστῶν. Ἀπὸ δὲ τοὺς συνεργάτες τοῦ «Νουμᾶ» δυὸ εἶναι καθηγηταὶ Γυμνασίου, τρεῖς Σχολάρχαι, τέσσαρες δημοδιδάσκαλοι και ὀχτῶ (Νο 8) φοιτηταὶ και τελειόφοιτοι τῆς φιλολογίας.

Αὐτοὶ λοιπὸν ὅλοι ποῦ ἀναφέραμε παραπάνω εἶναι οἱ ἀγράμματοι, οἱ οὐτιδανοὶ και οἱ ἀνάσχυντοι!

Μὲ τοὺς σχολιασμένους συγγραφεῖς τοῦ Μιστριώτη, ποῦ καθὼς κοκροεῦτηκε ὁ ἴδιος, τοὺς θαυ-

νεῖς τὸ καλὸ και τὸ ἀληθινό, τόσο βέβαια τὸ καλύτερο.

«Αἱ λεγεῶνες τῶν θεραπόντων τῆς ἐπιστήμης ἔχουσι δυσαναλόγους πρὸς τὰς εὐθείας τρίβους τῆς ἐθνικῆς λεωφόρου» Αἱ τρίβοι τῆς λεωφόρου!!! Τί εἶναι τρίβος, τί λεωφόρος ποῖος δὲν τὸ ξέρει; Ὅταν φωνάζουμε πῶς ὅσο κ' ἂν μελετήσῃς, δὲν θα τὴν μάθῃς τὴν καθαρεύουσα, δὲν θ' ἀποχτήσῃς δηλ. τὸ αἰσθημα, ποῦ και μόνο αὐτὸ δίνει τὴ ζωὴ σὲ κάθε γλῶσσα, οἱ δασκάλοι σκίζουνε τοὺς μποξάδες τους και μᾶς δείχνουνε τὶς εὐθεῖες τρίβους, στῆς ὁποῖες αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ κάμουνε ἓνα βήμα μὲ τὰ τρεμουλιάρικα πόδια τους χωρὶς νὰ σκοντάφουνε κατακέφαλα.

«Νὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς ὄργανα τῆς κατανόσεως τοῦ πνεύματος τοῦ πεζοῦ ἡ ποιητοῦ συγγραφέως.» Ὅστε ἔχουμε πεζὸν συγγραφέα και ποιητὸν συγγραφέα, γιατί ποιητῆς συγγραφέας δὲ λέγεται. Μὰ ποιητὸς συγγραφέας πεποιημένος συγγραφέας ἡ αὐτὸς ποῦ μπορεῖ νὰ ποιηθῇ. Δὲν εἶναι μόνο τὸ πελαγὸς τῆς ἀγραμματοσύνης, δπου καλυμποῦν καμπόσοι γυμνασιάρχαι, εἶναι εἰς τὸ στραμπύλισμα τῆς ὀρθῆς κρίσεως ποῦ εἶναι ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῆς καθαρεύουσας.

«Πρὸς ἐξαγωγήν ἠθικοῦ πορίσματος παρέθικα ἐκάστης περικοπῆς τὸ ἠθικὸν συμπέρασμα.» εἶπε κανεῖς ἀνοητότερον πρᾶγμα; Ποῦ ἀκούστηκε νὰ ζητᾶν κανεῖς ἀπὸ τὸ ἠθικὸν πόρισμα νὰ βγάλῃ ἠθικὸν συμπέρασμα, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ἀέρα νὰ βγάλῃ ἀέρα, ἀπὸ τὸ νερὸ νὰ βγάλῃ νερό. Οἱ καθαριστάδες ἐδῶ σωπαίνουνε. Ἄν ψάρευαν ὅμως καμμιά λεξοῦλα δημοτικὴ ἀγνωστὴ, θέ μου τί θόρυβος και κακὸ.

«ὦν ἀνευ ἀδυνάτους ἡ διαρρηξίς τοῦ μοχλοῦ τῶν δεσμῶν τῆς ὑλαφροσύνης.» Ὁ μοχλὸς τῶν δεσμῶν!!! Τέτοιους φίλους σὺν ἔχῃ ἡ καθαρεύουσα, τί τοὺς θέλει τοὺς ἔχθρους; Ἐπρεπε νὰ χρωστοῦμε χάρη στὸν κύριο συγγραφέα γιὰ τὴν τὴση βοήθεια ποῦ μᾶς δίνει, ἂν τὸ πολύτιμο βιβλίον του δὲν ἦταν προωρισμένο γιὰ μαθητὲς. Κακόμοιροι μαθητὲς.

«περὶ τῶν ἐν τοῖς χαρακτῆρσι γραμματολογικῶν ἀνωμαλιῶν.» Γραμματολογικὲς ἀνωμαλίες χα-

μάζουν οἱ Ἑσκιμῶοι και οἱ Ὀττεντόοοι σοφοί, γελοῦνε κ' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ καθηγηταὶ τῆς φιλοσοφικῆς μας Σχολῆς!

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ

Φίλτατε «Νουμᾶ»,

Ὁ τρόφιμος τοῦ Λασσανείου κ. Πελ. Δημητράκοπουλος δὲν γράφει μόνον νερόδραστες και ἀνούσιες τραγωδίες, ἀλλὰ και ἄρθρα γελοιοδίστατα. Μιὰ σειρὰ, ἀπὸ τὰ τελευταῖα, δημοσιεύει κάπου τὶς ἡμέρες αὐτῆς, θυμιατίζοντας μ' αὐτὰ τὸν σορὸ τοῦ Πανεπιστημίου Ραμππαζ, και καυτηριάζοντας τοὺς δημοτικιστὰς, ἐξαρχοπουλικῶτατα.

Ὁ κ. Πολ. ἔχει λόγους νὰ γράφῃ αὐτὰ ποῦ γράφει, κ' ὅπως τὰ γράφει. Ἐμυρίσθηκε ἡ ἔραθε ὁ ἔριφος πῶς εἰσηγητῆς τοῦ φαινοῦ Λασσανείου θάναυ ὁ κ. Μιστριώτης. Ὁ κ. Πολ. λοιπὸν θὰ σερβίρῃ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὰς τραγωδίες του ποῦ φαμπρικάρει μὲ τὴ ντουζίνα, ὁ κ. Μιστριώτης θὰ τὴν κρίνῃ, και οἱ χίλιες δραχμοῦλες θὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀμοιβὴ τῶν ταμπουριλάρικων ἄρθρων τοῦ πατριωτικοτάτου ἀνδρός.

Ταῦτα και μένω

ΒΟΥΡΑΓΑΡΟΣ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΠΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡ. 26Α

ρακτῆρων εἶναι κατὰ πρωτακουστό. Μεγας εἰ κύριε... συγγραφέα και θαυμαστά... τὰ λογία σου.

«Ὁ χωρὶς κατέρχεται εἰς τὴν ὀρχήστραν.» Ὁ συγγραφέας δὲν ἐπῆρε ἀκόμα οὔτε μυρουδιά ἀπὸ τὴν νέα γιὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ ἀρχαίου θεάτρου θεωρίαν ποῦ χρωστέμε στὸν κ. Δαίρπελδ. Ἡ ὀρχήστρα ἦταν στὸ αὐτὸ ἐπίπεδο μὲ τὴν σκηνὴ, ὀχι χαμηλότερα. Φιλοδουλεῖς, θὰ πῆτε. Ἐχετε δίκιο.

«ακρυφίως τῆς φρουρᾶς» και τοῦ συντακτικοῦ ποῦ διδάσκει, κύριε συγγραφέα.

«ἡ κακοδαιμονία τῶν πολλῶν εἶναι προῖον τῶν ὑπερβολικῶν αὐτῶν ἐπιθυμιῶν πρὸς τολμηρὰς και αὐθάδεις ἀποτυφλώσεις.» Ἐταῖ ἀπάνου-κάτου τὰ λέει και ὁ μπάρμπα-Γεώργης στοὺς Μυλωνάδες. ἴσως και καλύτερα.

«τοῦ Κρέοντος τοσοῦτον ἡττηθέντος ὥστε ἐπιθυμοῦντος και μὴ εἰρίσκοντος τὸν θάνατον.» Εὐρῆκε τὸ θάνατον ὅμως τὸ συνταχτικὸ ποῦ διδάσκει πῶς τὸ ὥστε δὲν πηγαίνει μὲ μετοχὴν.

Τίποτε ἄλλο. Αὐτὰ μόνο ἀπὸ τὸν πρόλογο. Ἀπὸ λίγες μονάχα σελίδουλες. Ποῦ ἀξίζει νὰ διαβαστοῦν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον γιὰ νὰ καταλάβουμε πῶς γράφονται τὰ βιβλία στὴν Ἑλλάδα, γιατί στραβώνονται τὰ παιδιὰ μας στὰ σχολεῖα, γιατί οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καταντοῦν σκιαχτρα γιὰ τοὺς ἔλληνας μαθητὲς. Καὶ τώρα ρωτοῦμε. Θὰ ἔγραφε τόσους παραλογισμούς, τόσους σολοικισμούς ὁ συγγραφέας, ἂν ἀποφάσιζε νὰ γράφῃ τὸ βιβλίον του στὴ δημοτικὴ; Τί γλῶσσα λοιπὸν εἶναι αὐτὴ, κύριοι καθαριστάδες, ποῦ γίνεται κανεῖς γυμνασιάρχης και δὲν μπορεῖ νὰ τὴν γράφῃ ἄνθρωπινά; Φαντασθῆτε τώρα τί γίνεται μὲ τὸν λαό, ποῦ, τὸ πολὺ, δημοτικὸ σχολεῖο μόνο θὰ βγάλῃ. Ἴι αὐτὸ μᾶς ἐπνίξε ἡ ψευτιά. Μὲ τὴν ψευτιά, μὲ τὴν ψευτικὴ γλῶσσα, ἀρχίζει ἡ ἐκπαίδευσί μας, και στὴν ψευτιά καταλήγει. Κι' ὅλα μας, θρησκεία, πατριωτισμός, ἐγνήνηκαν ψεύτικα. Γιατί στηρίζονται ἀπάνου σὲ ψεύτικη γλῶσσα.

(Σπέρτη)

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ